

Evert Offereins

Dierenarts/auteur

"Ik kom zelden van een wandeling thuis zonder boeket.."

Waarom ben je je vader niet als boer opgevolgd?

Mijn ouders vonden dat je moest gaan studeren als je goed kon leren en toen was diergeneeskunde eerste keus, want ik was thuis op de boerderij ook altijd al druk met het vee. Van biggetjes vangen tot melken, en als achtjarige kon ik al ploegen met paarden.

Is er een leven zonder paarden?

O ja, beslist. Ik heb zelfs eigenlijk een hekel aan mensen die alleen maar over paarden kunnen of willen praten. Ik deed vroeger altijd heel graag de kleine huisdierenpraktijk, waarin je mensen ontmoette met wie je over heel andere zaken van gedachten kon wisselen.

Is de gezondheid van het KWPN-paard in de 35 jaar dat je je dierenartspraktijk had vooruitgegaan?

Ja, zeker! Al dat selecteren heeft tot positieve resultaten geleid, want superslechte foto's van bijvoorbeeld de hoefkatrol kom je nog maar zelden tegen.

Hoe wordt een dierenarts auteur?

Dat is ontstaan uit vraaggesprekken, die Nico Bogaart aanvankelijk vanaf 1972 met me voerde voor het tijdschrift Paard en Pony. Al gauw maakte ik zelf die artikelen en ik heb het 17 jaar volgehouden, met heel veel plezier. En omdat ik het leuk vond máakte ik er tijd voor, soms bij nacht en ontij of in het vrije weekend.

Groeien de viooltjes in het grind bij de voordeur van je huis daar toevallig?

Nee, die zaaient zich zelf natuurlijk steeds opnieuw uit, maar ik cultiveer ze wel. Dat soort dingen vind ik leuk. Ik kom ook zelden van een wandeling thuis zonder boeket, of het nu kastanjeknoppen of katjes zijn.

"Het schrijven een hobby op

maaien, met tweespan en ook driespan. Ik heb dat altijd prachtig werk gevonden en ben blij dat ik het allemaal meegemaakt heb. Ik ben een tijd het jongste lid van de LR Kloosterruiters geweest en ging in de zomer van 1952 naar de Reit- und Fahrshule in Elmshorn, waar ik veel geleerd heb, ook via men- cursussen twee- en vierspan. De grote belangstelling voor paarden zat er dus altijd al in."

Bosch en Duin

Na zijn studie diergeneeskunde vestigde Evert zich in 1959/1960 in Bosch en Duin, waar zijn schoonvader een praktijk had met al enige naam op het gebied van paarden: "Op die naam kon ik verder doorborduren. Pruike-maker, Kok, mevrouw Siem, mevrouw Benedictus, Warmerdam, Willy Scheeren, Toon Ebben, Tineke Zwolsman. Aanvankelijk reed ik mijn schoonvader meestal naar hun paarden toe, maar kort daarna kwamen de paarden hier omdat ik al gauw iets had wat op een kliniek leek."

"Schoonvader overleed in 1961 en vanaf dat moment deed ik in m'n eentje de praktijk, die steeds meer uit paarden ging bestaan. Ik specialiseerde me daar op en schafte bijvoorbeeld als eerste een röntgenapparaat aan. Maar na een jaar of tien kon ik het werk beslist niet meer aan, terwijl ik graag nog meer wilde specialiseren en uitbreiden. Vanuit het maken van foto's kom je vanzelf in operaties terecht als er op zulke foto's bijvoorbeeld botbreuken te zien zijn. En zo kwamen Rob de Vink, Jan Greve, Toon Hulshoff, Emiel Welling naar Dierenkliniek Bosch en Duin."

"Naast het werk in de kliniek werd het schrijven voor mij een hobby op zichzelf. Ik kwam in contact met Joep Bartels en Egbert van Zon en op basis van foto's die Egbert maakte van patiënten in mijn praktijk verschenen er artikelen in 'Paard en Pony', aanvankelijk

Auteur dieren-arts Evert Offereins met zijn veel gelezen publicaties 'Beengebreeken' en 'Paardebeneen'. Het laatste boek heeft de titel 'Paardentanden'.

Voor Evert Offereins spelen dieren vanaf zijn vroegste jeugd een grote rol in het leven. Als hij boer zou zijn geworden had hij dan ook zeker een veebedrijf gehad. Maar hij werd dierenarts en bouwde een kliniek op die zich grote bekendheid verwierf in paardenkringen: Bosch en Duin. Daarbij vond hij tijd om te schrijven. Aanvankelijk waren dat tijdschriftartikelen, maar met het verschijnen van de bestseller 'Beengebreeken' kreeg Evert Offereins ook de smaak te pakken van het schrijven van boeken. Na 'Paardebeneen' zag onlangs 'Paardentanden' het daglicht.

Nog altijd koestert Evert de herinneringen aan zijn jeugd: "M'n vader had een gemengd bedrijf, met wat vee, aardappels, rogge, haver, bieten.

Een eigen turfstek ook; ik weet nog dat we bij winterdag turf gingen halen in Veenhuizen met een platte schuit. Ik leerde al het werk met paarden: eggen, ploegen, zaaien,

en werd voor mij

zichzelf"

geschreven door Nico Bogaart in de vorm van vraaggesprekken. Al gauw schreef ik de verhalen zelf en dat heeft al die jaren heel goed gewerkt. Het boek 'Beengebreen' was een verzameling van die artikelen, wat aan elkaar gebreed en bijgeschaafd. Het boek heeft geweldig gelopen en er zijn er bijna 25.000 van verkocht."

Paardebenen

Er bleef, ook lang nadat het boek niet meer verkrijgbaar was, vraag bestaan naar 'Beengebreen' en dat was een van de redenen voor het schrijven van 'Paardebenen'. "Toen mijn vrouw Willy overleed ben ik uit de praktijk gestapt. We hadden die kliniek samen opgebouwd tot wat ze werd en haar dood was voor mij de directe aanleiding te stoppen. Achteraf waarschijnlijk maar goed ook, want anders was ik misschien wel te lang doorgedaan."

"In de vrijkomende tijd ben ik eerst als een gek het huis gaan schilderen, maar je raakt een keer uitgeschilderd en op aandringen van een vriend ben ik weer gaan schrijven. Ik vond dat 'Beengebreen' voor verbetering vatbaar was en zo ontstond 'Paardebenen', een veel vollediger en meer systematisch opgezet boek met een goede hoofdstukindeling plus index. Met dit boek zie je hetzelfde effect als met het vorige: de eerste 5000 exemplaren waren zó weg, maar het blijft nog steeds doorsudderden en ik denk dat het nog wel tien jaar meekan. Met de titel had ik mezelf natuurlijk al voor het blok gezet, want die geeft aan dat er meer in de lucht hangt."

"Paardentanden' is eigenlijk ontstaan doordat ik nog een hele mooie serie foto's van Egbert had met tanden en kiezen van paarden van alle leeftijden, op ware grootte. Dat bracht me aanvankelijk op het idee er een dun boekje van uit te geven over leeftijdsschatting. Maar toen ik in de materie dook kwam er erg veel los en bovendien staat de hele gebitsbehandeling bij het

paard momenteel sterk in de aandacht, dus ik besloot me er volledig in te verdiepen."

"Het was veel werk, want bepaalde bronnen leverden minder op dan verwacht, zodat ik zelf materiaal moest verzamelen. Zo heb ik tien tot twaalf paardenkoppen geregeld bij slagers. Op zich al lastig, want voor onderzoek moeten die koppen gespleten worden en dus dienden keurmeesters mee te werken aan het heel houden daarvan. Bovendien moesten de slagers de paarden 'mooi' laten vallen bij het schieten om de gebitten onbeschadigd te houden. Alles werd geprepareerd en we hebben hele mooie doorsneden gemaakt, waarbij elke doorsnede je een bladzaag kost omdat het materiaal zo ongelooflijk hard is."

Gebitsproblemen

"Dat sterke gebit is dan ook bedoeld om hard voer te kunnen vermalen, maar doordat nogal wat paarden tegenwoordig steeds verfijnder worden gehouden en veel te zacht voer krijgen ontstaan er gebitsproblemen: ze eten geen harde grassen, bieten of granen meer, maar slobber, brokken en geplette haver. Daardoor krijg je doorgroei-dingetjes aan kiezen en tanden die er niet horen en die onderhoud en behandeling vergen."

"Anderzijds is de belangstelling voor het gebit momenteel te ver aan het doorschieten: iedereen wil dressuurrijden en voor elk rijkunstig probleem wordt een lichamelijke oorzaak gezocht, vaak in het gebit. En dus wordt er gevijld, gefreesd en getrokken, lang niet altijd deskundig. Ik heb een bekend dressuurpaard gezien waarvan de kiezen zo ver afgevijld waren dat ze elkaar niet meer raakten als de tanden op elkaar stonden. Hij kon dus niet meer kauwen en dat leidde tot herhaalde slokdarmverstoppingen door voedselproppen."

"Gelukkig blijft het gebit van een paard doorgroeien en dus komen de richels na een paar maanden terug. Om dergelijke uitwassen te voorkomen zullen er eisen moeten worden gesteld aan opleiding, vaardigheid en kennis van tandverzorgers. Intussen kunnen paardenhouders zelf aan de hand van een boek als 'Paardentanden' kennis opdoen over het gebit en daarmee voorkomen dat ze beetgenomen worden door een charlatan. En is er straks eenmaal een protocol dan zal het allemaal wel loslopen denk ik."

De haffinger, waarmee Evert Offereins aangespannen rijdt, loopt in de ruime weiden rond zijn huis in Bosch en Duin.

Ineke Westers